

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 02 lipca 2012 roku, w sprawie XIV K 562/11, J. S. (1) został zobowiązany w okresie 3 lat próby, do powstrzymywania się od kontaktowania się z m.in. I. M. osobiście i za pomocą środków porozumiewania się na odległość (listy, rozmowy telefoniczne, krótkie wiadomości tekstowe sms i maile). Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 31 lipca 2012 roku. J. S. (1) wiedział, iż taki zakaz został orzeczony.

Dowód:

- wyjaśnienia J. S. k. 816
- zeznania I. O. (poprzednio M.) k. 26, ujawnione na k. 856v, k. 856v
- odpis wyroku k. 63-64, ujawniony na k. 892v

Dnia 26 listopada 2012 roku z adresu e-mailowego (...) J. S. (1) przesłał do I. M. na jej adres poczty elektronicznej – (...) e-mail zatytułowany „z kotem? masz tu ładne z psem”, załączając do przedmiotowej wiadomości zdjęcie zrobione śpiącej I. M.. W tym czasie J. S. (1) znajdował się od wpływem alkoholu. Zdjęcie to zostało zrobione I. M., gdy ta spotykała się z J. S. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia J. S. k. 45, ujawnione na k. 815v
- zeznania I. O. (poprzednio M.) k. 26, 142, ujawnione na k. 856v-857, k. 857
- zeznania Ł. O. k. 870-870v
- dokumentacja fotograficzna k. 14, ujawniona na k. 892v
- wiadomość e-mail k. 15, ujawniona na k. 892v

J. S. (1) w toku postępowania był badany sądowo – psychiatrycznie.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna k. 570-573, 653-656, 802-803, ujawniona na k. 892v

J. S. (1) był wcześniej karany sądownie.

Dowód:

- karta karna k. 50-51, 481-482, 484-485, 559, 887-888, ujawniona na k. 892v
- odpis wyroku k. 63-64, ujawniony na k. 892v

J. S. (1), składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał okoliczności czynu. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego. Korespondowały one z zeznaniami I. M., która potwierdziła, iż wiadomość e-mail otrzymała od oskarżonego. Były one spójne również z zeznaniami Ł. O.. Ponadto, jego wyjaśnienia w tym fragmencie były zgodne z przedłożonym wydrukiem przedmiotowej wiadomości wraz z załączonym zdjęciem. W ocenie Sądu, wyjaśnienia te złożone przez oskarżonego były spontaniczne, a przez to wiarygodne.

Składając wyjaśnienia przed Sądem, J. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zaprzeczył, aby adres, z którego była wysłana wiadomość był jego adresem. W dalszej części podał w jaki sposób konstruował swoje adresy e-mailowe. W tym fragmencie należało stwierdzić, iż okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia, czy wiadomość została wysłana z adresu e-mailowego oskarżonego czy z adresu innej osoby. J. S. (1) wyjaśnił, że po orzeczonym zakazie kontaktowania się z I. M., nie kontaktował się z nią w żaden sposób, zaprzeczył, aby wysyłał jej zdjęcie. W tym fragmencie, mając na względzie wcześniej złożone wyjaśnienia oskarżonego, jak i spójne z nimi zeznania I. O., Sąd uznał wyjaśnienia J. S. (1) złożone przed Sądem za niewiarygodne. W dalszej części oskarżony wskazał kiedy to I. M. kontaktowała się z nim. W tym fragmencie, mając na względzie zakreślony czas zdarzenia, będącego przedmiotem niniejszego postępowania, wyjaśnienia te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia i ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zwrócił uwagę, iż oskarżony opisując przebieg czynności przesłuchania w niniejszej sprawie, zaprzeczył, aby była ona przeprowadzona nieprawidłowo. Sąd też zwrócił uwagę, że po odczytaniu wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego, będąc za pierwszym razem przesłuchiwanym przed Sądem, potwierdził ich treść. Zdaniem Sądu, w świetle zasad doświadczenia życiowego i zasad logiki, za niewiarygodne należało uznać wyjaśnienia oskarżonego, iż podczas składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego nie wiedział on, którego zdjęcia dotyczyły. W dalszej części oskarżony wyjaśnił, iż nie miał możliwości zapoznania się z postanowieniem o przedstawieniu zarzutów, a zrobiło dopiero gdy akta były w sądzie. Po pierwsze, należało wskazać, iż zarzut przedstawiony oskarżonemu był jasny i precyzyjny, a oskarżony wyjaśnił, że zrozumiał jego treść. Poza tym, postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało podpisane przez oskarżony, co sam przyznał. W tym fragmencie Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia J. S. (1). Oskarżony w swych wyjaśnieniach wskazywał na daty kontaktu z I. M., który miał mieć miejsce jeszcze przed datą orzeczenia zakazu. Zdaniem Sądu, tę wersję należało uznać za niewiarygodną i dopasowaną w swej treści do przedłożonej w sprawie opinii na temat zawartości i wiarygodności wydruku poczty elektronicznej. Jak to wskazano powyżej, wyjaśnieniom tym przeczyły wcześniejsze wyjaśnienia oskarżonego, złożone spontanicznie w toku postępowania przygotowawczego, jak i spójne z nimi zeznania I. M.. W dalszej części, J. S. (1) wyjaśnił, że pomylił się co do wysłania zdjęcia, składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, albowiem pomylił daty, gdyż to I. M. się z nim kontaktowała. W toku niniejszego postępowania J. S. (1) wyjaśnił, iż do tej sprawy gdy był przesłuchiwany za pierwszym razem, to się nie przyznał. Analizując akta sprawy, to rzeczywiście w dniu 20 maja 2013 roku oskarżony był przesłuchiwany w charakterze świadka i w podczas tego przesłuchania opisał zaistniałą sytuację w związku z przesłanym zdjęciem. Mając powyższe na względzie, Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, iż pierwotnie przesłuchiwany w tej sprawie przez Policję, nie przyznał się do zdarzenia. Jednocześnie podkreślenia wymagał fakt, iż oczywiście na podstawie tychże zeznań, Sąd nie czynił jakichkolwiek ustaleń w sprawie.

W toku niniejszego postępowania, J. S. (1) dodał, iż wiedział, że wobec niego orzeczono zakaz kontaktowania się z I. M. i miał tego świadomość w dniu zdarzenia. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego. Oskarżony potwierdził swój podpis na zwrotnym poświadczeniu odbioru odpisu wyroku.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia J. S. (1) nie miały znaczenia dla ustaleń faktycznych w sprawie i dla rozstrzygnięcia.

I. O. (poprzednio M.), składając zeznania, wskazała, iż wobec J. S. (1) został orzeczony zakaz kontaktowania się m.in. z nią. Wskazała na treść zakazu oraz podała kiedy ten zakaz został orzeczony i na jakiej podstawie. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania I. O., albowiem były one zgodne z przedłożonym w sprawie odpisem wyroku. Ponadto, I. O. w swych zeznaniach opisała w jaki sposób J. S. (1) naruszył obowiązujący go zakaz, przesyłając jej wiadomość e-mailową z załączonym zdjęciem. Zeznając przed Sądem, I. O. potwierdziła, iż otrzymała od oskarżonego zdjęcie z psem. W tej części Sąd uznał za wiarygodne zeznania I. O., gdyż były one zgodne z przedłożonym wydrukiem przedmiotowej wiadomości e-mailowej wraz ze zdjęciem. Zeznania te korespondowały z zeznaniami Ł. O.. W tym fragmencie Sąd miał na względzie również wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do wysłania przedmiotowej wiadomości i opisał okoliczności tego czynu. Wyjaśnienia oskarżonego korespondowały z zeznaniami I. O.. Zeznając w toku niniejszego postępowania, I. O. w sposób kategoryczny wskazała, że zdjęcie zostało jej przesłane po dacie orzeczenia zakazu

kontaktowania się z nią. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania I. O.. Były one zgodne z przedłożonym w sprawie wydrukiem korespondencji e-mailowej, gdzie wskazana była data. Były one także spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zeznając w toku niniejszego postępowania, Sąd zwrócił uwagę, iż I. O. podała z jakiego adresu został wysłany e-mail, lecz nie była w stanie wskazać do kogo należał. W tym fragmencie, jakkolwiek Sąd uznał za wiarygodne zeznania I. O., w których wskazała adres nadawcy, albowiem były one zgodne z przedłożonym wydrukiem e-maila, to w zakresie danych osobowych wysyłającego, jej zeznania nie stanowiły podstawy do ustaleń faktycznych w sprawie.

W pozostałym zakresie zeznania I. O. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia i nie stanowiły podstawy do ustaleń faktycznych w sprawie.

Ł. O., składając zeznania w toku niniejszego postępowania, potwierdził, iż I. O. dostała na swoją skrzynkę pocztową jej zdjęcie z psem. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania Ł. O., albowiem w tym fragmencie korespondowały one z zeznaniami I. O., jak i były zgodne z przedłożonym w sprawie wydrukiem e-maila. Ponadto, zeznania te korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał się do przesłania tejże wiadomości. Ł. O. zeznał, iż od I. O. słyszał, że zdjęcie to zostało przesłane od J. S. (1). W tej części Sąd uznał za wiarygodne zeznania Ł. O.. Były spójne z zeznaniami I. O., jak i z wyjaśnieniami oskarżonego, złożonymi w toku postępowania przygotowawczego.

W pozostałym zakresie zeznania Ł. O. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia i nie stanowiły podstawy do ustaleń faktycznych w sprawie.

Nic nie wniosły do sprawy zeznania **E. S.** Nie dotyczyły one okoliczności faktycznych w sprawie. Co do okoliczności zarzucanego oskarżonemu czynu, to E. S. przedstawiła jedynie jej ocenę sytuacji.

W toku postępowania została przedłożona przez obrońcę **opinia na temat zawartości i wiarygodności wydruku poczty elektronicznej**. Zdaniem Sądu, opinia ta, w sposób skuteczny nie podważała ani wiarygodności spontanicznych wyjaśnień oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jak i zeznań I. O.. Opinia ta została sporządzona w toku niniejszego postępowania, już po skierowaniu aktu oskarżenia do Sądu, na potrzeby tegoż postępowania. Opinia ta została sporządzona na zlecenie E. S.. Sąd zwrócił uwagę, iż oskarżony składając wyjaśnienia, ich treść dopasowywał do treści opinii. Zdaniem Sądu, opinia ta miała jedynie na celu uwiarygodnić przyjętą przez oskarżonego linię obrony i podważyć zeznania I. O.. Dodać należało także, iż opinia ta w swych wnioskach nie była jednoznaczna, iż wykluczała ona działanie oskarżonego. Nie wykazywała ona, iż w zakresie daty wskazanej w przesłanej wiadomości e-mailowej doszło do manipulacji i jej zmiany. Opiniujący podał jedynie, iż istniała taka możliwość. W świetle wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego, jak i w świetle zeznań I. M., treść przedłożonej opinii nie wzbudzała wątpliwości Sądu, co do winy i sprawstwa oskarżonego, aby doprowadzić do jego uniewinnienia. Opinia ta nie stanowiła podstawy do ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd podzielił wnioski zawarte w **opinii biegłego z zakresu informatyki**. Przedmiotem badania biegłego były nośniki przedłożone przez oskarżonego. Biegły badał czy na nośnikach tych były ślady wejścia do skrzynki pocztowej (...) i czy nośniki te noszą ślady ingerencji. Biegły stwierdził, iż na przedłożonych nośnikach brak było treści świadczących o prowadzeniu korespondencji i logowaniu się na konto o wskazanym adresie. Jednocześnie biegły stwierdził, iż na nośniku S. o nr (...) znaleziono ślady świadczące o korzystaniu z usług pocztowych w domenie gmail oraz ślady usuwania danych dotyczących aktywności w Internecie, w tym także danych dotyczących przeglądarek, a dane te usunięto w dniu 04 marca 2014 roku. Biegły ten uzupełnił swą opinię na rozprawie. Opinia ta była wewnętrznie spójna. Opinia niniejsza została sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania, przez biegłego z zakresu informatyki – osobę posiadającą odpowiednią wiedzę i doświadczenie w danej dziedzinie. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony, ani nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd podzielił wnioski zawarte w **opiniach sądowo – psychiatrycznych**. Biegli nie stwierdzili u oskarżonego objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano u niego zaburzenia adaptacyjne depresyjne. Ten stan jednak nie znosił Aninie ograniczał zdolności oskarżonego do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania

swoim postępowaniem. Mógł on brać udział w postępowaniu. Opinie biegłych zostały sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania. Opinie te wzajemnie się uzupełniały i były spójne, zgodne w swych wnioskach. Zostały one sporządzone przez biegłych lekarzy psychiatrów – osoby posiadające odpowiednią wiedzę i doświadczenie zawodowe w danej dziedzinie medycyny. Nie były one kwestionowane przez strony ani nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd podzielił wnioski zawarte w **opinii psychologicznej**. Opinia ta odpowiadała na pytania Sądu, była pełna i logiczna. W opinii opisane zostały cechy osobowości oskarżonego. Opinia ta została sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania, przez biegłą psycholog – osobę posiadającą odpowiednią wiedzę i doświadczenie w danej dziedzinie. Nie była ona kwestionowana przez strony, jak też nie budziła wątpliwości Sądu.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego oraz poczynionych ustaleń, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony J. S. (1) w dniu 26 listopada 2012 roku w W. nie zastosował do ciężącego na nim wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 02 lipca 2012 roku, w sprawie o sygn. akt XIV K 562/11, zobowiązującego go do powstrzymywania się od kontaktowania się z I. M. osobiście i za pomocą środków porozumiewania się na odległość (listy, rozmowy telefoniczne, krótkie wiadomości tekstowe sms i maile), w ten sposób, że z adresu mailowego (...) wysłał zdjęcie I. M. z psem z treścią w tytule „z kotem masz tu ładne z psem”, to jest występku z art. 244 kk.

Przepis art. 244 kk stanowi, iż odpowiedzialności karnej podlega kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd m.in. zakazu kontaktowania się z określonymi osobami. W tej treści przepis ten obowiązywał w czasie zdarzenia.

„Jakkolwiek przedmiotem ochrony art. 244 k.k., zamieszczonego wśród przestępstw przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, generalnie jest respektowanie orzeczeń sądowych, to karalne mogą być jedynie zachowania polegające na nie stosowaniu się do wyodrębnionych w tym przepisie rodzajów zakazu, nakazu ogłoszenia orzeczenia lub obowiązku powstrzymywania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach” (wyr. SN z dnia 29 września 2010 roku, IV KK 227/10, Lex nr 603799). Dla możliwości przypisania oskarżonemu czynu z art. 244kk, musi on mieć świadomość jego obowiązywania (por. post. SN z dnia 05 lutego 2009 roku, II KK 254/98, Biul. PK 2009/3/57; wyr. SN z dnia 11 marca 2004 roku, III KK 341/03, OSNwSK 2004/1/553) „Przestępstwo niestosowania się do zakazów i nakazu (art. 244 k.k.) można popełnić zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i cum dolo eventuali” (post. SN z dnia 14 czerwca 2013 roku, II KK 133/13, Lex nr 1321736).

Przenosząc powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy, to zdaniem Sądu, zachowanie J. S. (1) wypełniło znamiona przypisanego mu czynu. Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego, na zeznaniach I. M. oraz załączonych dokumentów – odpisu wyroku i wydruku korespondencji e-mailowej.

Okolicznością niebudzącą wątpliwości było, iż J. S. (1) miał świadomość od kiedy obowiązywał go, orzeczone przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w W., wyrokiem z dnia 02 lipca 2012 roku, w sprawie XIV K 562/11, zakaz kontaktowania się z I. M.. Odpis wyroku odebrał osobiście, potwierdzając go własnoręcznym podpisem. Wyrok ten uprawomocnił się z datą 31 lipca 2012 roku. Orzeczonego zakaz obejmował m.in. kontakt w formie e-mailowej. Niewątpliwie, w czasie czynu, czyli w dniu 26 listopada 2012 roku, tenże zakaz obowiązywał. Nie budzącą wątpliwości Sądu okolicznością było, iż w czasie obowiązywania tegoż zakazu, w dniu 26 listopada 2012 roku, J. S. (1) z adresu e-mailowego (...) wysłał do I. M. e-mail, zatytułowany „z kotem? masz tu ładne z psem”, załączając do przedmiotowej wiadomości zdjęcie zrobione śpiącej z psem I. M.. Tym samym, nawiązując kontakt e-mailowy z I. M., J. S. (1) nie zastosował się do ciężącego na nim zakazu, orzeczonego wyrokiem Sądu. Zdaniem Sądu, w tej sytuacji, J. S. (1) wypełnił znamiona przestępstwa z art. 244 kk.

Nie mogło umknąć uwagi Sądu, iż w toku postępowania sądowego, po tym, jak oskarżony przyznał się w toku postępowania przygotowawczego do popełnienia zarzucanego mu czynu, J. S. (1) chciał wykluczyć swoją odpowiedzialność za swoje działanie. Zdaniem Sądu, wyjaśnienia oskarżonego, które miały podważać jego wcześniej złożone wyjaśnienia, nie okazały się skuteczne. Jak to wskazano przy ocenie materiału dowodowego, owe depozycje składane przed Sądem były niewiarygodne. Były one wewnętrznie sprzeczne i jako takie nie mogły się ostać. Z jednej strony oskarżony twierdził, że nie znał zarzutu, że nie przedstawiono mu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, a jednocześnie potwierdził, że podpis pod owym postanowieniem był jego. Z jednej strony twierdził, że pomylił daty,

gdyż myślał, że zarzut dotyczył jego zachowania z lipca, jednocześnie twierdząc, że od dnia wydania wyroku nie kontaktował się z I. M., a uwadze nie mogło ujść, że wyrok w tejże sprawie został wydany w dniu 02 lipca 2012 roku. Jak to opisano powyżej, opis czynu w zarzucie, zamieszczony w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów był jasny i precyzyjny, dokładnie w nim wskazano jaki był przedmiot postępowania.

W ocenie Sądu, owe wyjaśnienia J. S. (1), składane przed Sądem, stanowiły jedynie przyjętą przez niego linię obrony, która miała zdyskredytować złożone wcześniej przez niego wyjaśnienia, w których spontanicznie i szczerze przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i wskazał na powody swego postępowania.

Sąd też zwrócił uwagę, jak to opisano powyżej, iż wyjaśnienia oskarżonego były dopasowywane do przedłożonej przez jego obrońcę treści opinii na temat zawartości i wiarygodności wydruku poczty elektronicznej. Treść tejże opinii miała podważyć wiarygodność przedłożonego w toku postępowania wydruku z poczty elektronicznej, przesłanej do I. M. przez J. S. (1). Wiarygodność ta miała być podważona w zakresie wskazanej na wydruku daty przesłania. Jednak, zdaniem Sądu, same twierdzenia zawarte w tejże opinii nie potwierdzały w sposób stanowczy, a więc nie budzący wątpliwości, że doszło do manipulacji datą. To, że taka zmiana daty mogła nastąpić, nie przesądzało jeszcze, iż do niej doszło. Nie bez znaczenia pozostawał fakt, iż opinia ta została sporządzona na potrzeby tego postępowania, przedłożona do Sądu, już po skierowaniu aktu oskarżenia.

Nie wykluczała odpowiedzialności J. S. (1) również treść opinii biegłego z zakresu informatyki, w której biegły przedstawił wyniki badania zawartości przedłożonych przez oskarżonego nośników. To prawda, nie znaleziono na nich śladów wejścia do skrzynki pocztowej (...), lecz sama ta okoliczność nie wykluczała sprawstwa oskarżonego. Po pierwsze, wskazać należało, iż badane były nośniki przedstawione przez oskarżonego, a po drugie – wysłanie korespondencji mogło nastąpić z każdego innego urządzenia, które mogło łączyć się z Internetem, w tym także z komputerów publicznych. W tym zakresie, nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia, z jakiego komputera lub urządzenia wiadomość ta została przesłana. Należało zwrócić uwagę, iż na nośniku S. o nr (...) znaleziono ślady świadczące o korzystaniu z usług pocztowych w domenie gmail oraz ślady usuwaniu danych dotyczących aktywności w Internecie, a usunięcie to nastąpiło w dniu 04 marca 2014 roku, czyli już w toku postępowania sądowego.

W ocenie Sądu, na wykluczenie odpowiedzialności oskarżonego nie wpływały także zeznania I. O., w których podała, że nie wie do kogo należał adres e-mailowy, z którego wysłano zdjęcie. Jak to zeznała I. O. na wstępie swego zeznania, wyparła ona tę sprawę ze swej pamięci. Sąd miał na względzie kategoryczne zeznania I. O. złożone na wcześniejszym etapie, z których wynikało, że przedmiotowego e-maila wysłał J. S. (1), co ten potwierdził, składając wyjaśnienia, w postępowaniu przygotowawczym.

Uznając J. S. (1) za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, przyjmując równowartość jednej stawki w kwocie 20 złotych. W tym wypadku Sąd zastosował treść art. 37a kk, w myśl którego, jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności. Przepis art. 244 kk przewiduje zagrożenie karą do 5 lat pozbawienia wolności, a więc możliwym było zastosowanie cytowanego przepisu. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności byłaby nadmierna, dlatego też należało dokonać wyboru kary o charakterze wolnościowym. Przy wyborze kary Sąd kierował się tym, iż oskarżony pracował i prowadził ustabilizowany tryb życia.

Za okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił, iż J. S. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnienia, które złożył Sąd uwzględnił przy odtwarzaniu stanu faktycznego w sprawie. Okolicznością łagodzącą było również, iż w tym wypadku działanie oskarżonego miało jednorazowy charakter. Poza tym, Sąd miał na względzie, jako okoliczność łagodzącą, czas jaki upłynął od momentu popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu do czasu orzekania. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał wcześniejszą karalność oskarżonego, choć miał na uwadze, iż skazania te dotyczyły innych rodzajowo przestępstw. Za wysokim stopniem społecznej szkodliwości czynu, co Sąd uznał za okoliczność obciążającą było, iż oskarżony w stosunkowo krótkim okresie czasu od wyroku naruszył zakaz kontaktowania się, iż nie był on w stanie przestrzegać go krótko po jego

orzeczeniu. Okolicznością obciążającą było także działanie pod wpływem alkoholu. Te okoliczności Sąd uwzględnił orzekając ilość stawek dziennych grzywny.

Określając wartość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20,00 złotych, Sąd miał na względzie dochody oskarżonego, jego stan cywilny i brak osób na utrzymaniu. Sąd miał na względzie, że oskarżony pracował.

W ocenie mając na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu i wskazane powyżej okoliczności, wymierzona kara będzie adekwatna i uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełni swe cele zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 230 § 2 kpk Sąd orzekł o zwrocie J. S. (1) dowodów rzeczowych w postaci laptopa i dysków twardych, według protokołu zapakowania, dostarczonych przez oskarżonego – wobec stwierdzenia ich zbędności dla postępowania karnego.

Mając na uwadze sytuację rodzinną J. S. (1), wysokość jego dochodów i stan majątkowy w porównaniu z kosztami powstałymi w wyniku postępowania, zdaniem Sądu, obciążanie oskarżonego tymi kosztami byłoby zbyt uciążliwe dla niego samego. Oskarżony pracował, osiągając dochód w wysokości 1.700,00 złotych brutto, będąc kawalerem, bez osób na utrzymaniu i nie posiadając żadnego majątku. Sąd w tym zakresie miał na uwadze, iż orzeczona została wobec oskarżonego kara grzywny i jej wysokość.